

Sygn. akt II K 539/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Mariusz Wieczorek

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Kotala

przy udziale Prokuratora: Marcina Polaka

oraz pełnomocnika Naczelnika Łódzkiego Urzędu Celno-Skarbowego w Łodzi, Delegatura w Piotrkowie Tryb. – Krzysztofa Strzelczyka

po rozpoznaniu w dniu 3 stycznia 2018 roku na rozprawie sprawy

P. K.

s. J. i B. z domu R.

ur. (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

urządzał gry od 14.01.2014 roku do 26.05.2015 roku na automacie (...) nr (...) i na automacie bez nazwy o nr (...) oraz w sierpniu 2015 roku na automacie (...) bez numeru i na automacie bez nazwy o nr (...) w K. (...) w P. ul. (...), wbrew art. 6 ust. 1 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz.U. nr 201, poz. 1540),

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107§1 kks w zw. z art. 6§2 kks

orzeka:

- oskarżonego P. K. uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 107§1 kks w zw. z art. 2§2 kks wymierza mu karę grzywny w liczbie 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych;
- na podstawie art. 30§5 kks orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 178 pod pozycjami od 1 do 4 akt sprawy;
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 (dziewięćdziesięciu) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania oraz wymierza mu opłatę w kwocie 560 (pięciuset sześćdziesięciu) złotych.

UZASADNIENIE

P. K. został oskarżony o to, że:

urządzał gry od 14.01.2014r. do 26.05.2015r. na automacie (...)nr (...) i na automacie bez nazwy o nr (...) oraz w sierpniu 2015 roku na automacie (...) bez nazwy i nr V 65 w karczmie (...) w P. ul. (...), wbrew art.6 ust. 1 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz.U. nr 201, poz. 1540),

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. K. prowadzi działalność gospodarczą w postaci jednoosobowej firmy (...) z siedzibą w Z. ul. (...) (...), której zakresem działalności było między innymi poszukiwanie punktów i instalowanie automatów do gier. Nadto wykonywał usługi serwisowe, tak w zakresie inkasa, jak i poprzez stały nadzór nad stanem technicznym urządzeń, wykonywanie napraw, aktualizowanie oprogramowania.

Oskarżony P. K. w dniach: 14.01.2014r. oraz 01.04.2015r. zawarł umowę z C. K. współwłaścicielem spółki cywilnej (...) prowadzącej K. (...) w P. przy ul. (...), o wynajęciu części lokalu o powierzchni m⁽²⁾ w celu wstawienia urządzenia – symulatora zręcznościowego w liczbie 2 sztuk, zaopatrzonego w system i akcesoria do poboru opłat. Na podstawie w/w umowy następnie wstawiono do K. automaty do gry: (...)nr (...) i na automacie bez nazwy o nr (...).

W dniu 01 czerwca 2015 roku została przeprowadzona kontrola przez urzędników celnych – Urzędu Celnego w P. Sekcji Kontroli Gier Hazardowych w Referacie Dozoru w lokalu w K. (...) w P. przy ul. (...); w zakresie przestrzegania, urządzania i prowadzenia gier na automatach zgodnie z ustawą z dnia 09.11.2009 r. – o grach hazardowych. w trakcie kontroli zostało ujawnione urządzenia – (...) nr (...) i bez nazwy o nr (...) o wyglądzie zewnętrznym i budowie identycznej jak automaty do gier hazardowych, które były podłączone do sieci. Dlatego dokonano zatrzymania w/w automatów wraz kluczami oraz zgromadzonymi tam środkami pieniężnymi. Jednocześnie tego dnia dokonano oględzin i wykonano eksperymenty na w/w automatach do gry o przez urzędników celnych w/w.

W m-cu sierpniu 2015 roku w oparciu o umowę najmu w/w oskarżony P. K. wstawił do lokalu w karczmie (...) nowe dwa urządzenia - automaty do gier: (...) bez nazwy i nr (...).

W dniu 25 sierpnia 2015 roku została przeprowadzona ponowna kontrola przez urzędników celnych – Urzędu Celnego w P. Sekcji Kontroli Gier Hazardowych w Referacie Dozoru w lokalu w K. (...) w P. przy ul. (...); w zakresie przestrzegania, urządzania i prowadzenia gier na automatach zgodnie z ustawą z dnia 09.11.2009 r. – o grach hazardowych. w trakcie kontroli zostało ujawnione urządzenia do gry: (...) bez nazwy i nr (...), o wyglądzie zewnętrznym i budowie identycznej jak automaty do gier hazardowych, które były podłączone do sieci. Dlatego dokonano zatrzymania w/w automatów wraz kluczami oraz zgromadzonymi tam środkami pieniężnymi. Jednocześnie tego dnia dokonano oględzin i wykonano eksperymenty na w/w automatach do gry o przez urzędników celnych w/w.

Do przeprowadzonych przez urzędników celnych obu kontroli oraz eksperymentów oskarżony P. K. zgłosił zastrzeżenia powołując się na załączone opinie prawne oraz rozbieżne orzecznictwo sądowe, w tym orzeczenia Sądu Najwyższego korzystne w podobnych sprawach dotyczących automatów do gry.

/dowód: zeznania świadków: A. K. k. 17, 209, K. Ś. k.91, 209,

protokół przesłuchania świadka C. K. k.55;

protokół kontroli wraz z załącznikami k.3-10, protokół oględzin k.11-12, protokół zatrzymania rzeczy oraz spis i opis rzeczy k.13-15, umowy najmu k.23,29,30, protokół kontroli wraz z załącznikami k.79-84, protokół oględzin k.85-86, protokół zatrzymania rzeczy oraz spis i opis rzeczy k.87-89 /

Oskarżony **P. K.** ma 39 lat. Ma wykształcenie średnie ogólne, nie posiada wyuczonego zawodu. Prowadzi działalność gospodarczą w postaci firmy (...) w Z. o dochodzie ok. 2000 zł miesięcznie. Jest kawalerem, na utrzymaniu ma jedno dziecko w wieku 7 lat. Oskarżony nie posiada majątku. Oskarżony był już uprzednio kilkakrotnie karany z art.107 kks, ostatnio wyrokiem SR w S. sygn. akt II K 381/16 na karę 3 m-cy pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny po 80 zł.

/dowód: dane o oskarżonym- k. 62verte, karta karna- k. 162-165/

Oskarżony **P. K.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień, odpowiedzi na pytania stron, poza swoim obrońcom.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego- k. 62verte, 126verte/

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

W niniejszej sprawie Sąd odmówił w całości waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego P. K. nie przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem były one sprzeczne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym w szczególności rzeczowymi źródłami dowodowymi w postaci: protokół kontroli wraz z załącznikami k.3-10, protokół oględzin k.11-12, protokół zatrzymania rzeczy oraz spis i opis rzeczy k.13-15, umowy najmu k.23,29,30, protokół kontroli wraz z załącznikami k.79-84, protokół oględzin k.85-86, protokół zatrzymania rzeczy oraz spis i opis rzeczy k.87-89. Jednocześnie Sąd dał wiarę osobowemu źródłowi dowodowym w postaci zeznań świadków: A. K. k. 17, 209, K. Ś. k.91, 209, protokół przesłuchania świadka C. K. k.55; odnośnie wstawienia automatów do K. (...), ich podłączenia, działania, zainstalowanych gier, nie wypłacania nagród pieniężnych, czasu gry, bonusów, braku zdalnego sterowania tym urządzeniem itd.. Natomiast w pozostałej części zeznania te były nieprzydatne do stwierdzenia charakteru tych urządzeń, albowiem osoby te nie są w żadnej mierze specjalistami z zakresu informatyki, automatyki, więc ich wiedza opiera się wyłącznie na subiektywnych odczuciach jakie posiada np. zwykły gracz korzystający z automatu do gry. Więc ich twierdzenia o charakterze zrzecznościowym przedmiotowego urządzenia nie mogą być w pełni wiarygodne.

W realiach niniejszej sprawy poza sporem były fakty takie, iż:

- oskarżony w roku 2014-2015 w zakresie swej firmy zajmował się poszukiwaniem punktów i instalowaniem automatów do gier. Nadto wykonywał usługi serwisowe, tak w zakresie inkasa, jak i poprzez stały nadzór nad stanem technicznym urządzeń, wykonywanie napraw, aktualizowanie oprogramowania.
- urządzenia wskazane w akcie oskarżenia były wstawiane przez oskarżonego do przedmiotowej karczmy,
- prowadzenia przez funkcjonariuszy celnych w dniach: 01.06.2015r. i 23.08.2015r. kontroli w lokalu zlokalizowanym na terenie K. „(...)” w P. przy ul. (...).

Poza sporem jest fakt, że (...) z/s w Z. prowadzony przez oskarżonego nie posiadała koncesji na prowadzenie kasyna. Na zatrzymanych urządzeniach urządzano gry, na co pośrednio wskazują dowody z zeznań świadków: A. K. i K. Ś.. Wprawdzie świadkowie nie uczestniczyli bezpośrednio w obsłudze automatów, ale obserwowali fakt ich zainstalowania, zainteresowania graczy. Żaden dowód nie wskazuje, iż automaty będące przedmiotem zainteresowania w tej sprawie nie były sprawne.

Taki eksperyment prowadzone przez funkcjonariuszy celnych w stosunku do opisanego w protokołach kontroli urządzeń, jak i dowód z opinii biegłego wskazuje na występujący w grach dostępnych na urządzeniach będących przedmiotem zainteresowania w tej sprawie element losowości (grający nie miał wpływu na ułożenie się symboli na ekranie, które było zależne tylko od urządzenia, w grach padały wygrane rzeczowe w postaci punktów, które umożliwiały grającemu przedłużenie gry bez konieczności wpłaty stawki za udział w grze, wygraną rzeczową można było zamienić na wygraną pieniężną, co zostało dokonane w trakcie prowadzonej gry). Gry na automatach będące przedmiotem zainteresowania w tej sprawie, to gry w rozumieniu 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.).

Stąd też opierając się o tak zgromadzony materiał dowodowy sąd przypisał:

oskarżonemu P. K., że urządził gry od 14.01.2014r. do 26.05.2015r. na automacie (...) nr (...) i na automacie bez nazwy o nr (...) oraz w sierpniu 2015 roku na automacie (...) bez nazwy i nr (...) w karczmie (...) w P. ul. (...), wbrew art.6

ust. 1 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz.U. nr 201, poz. 1540), wyczerpująco dyspozycję art. 107 § 1 kks.

Przechodząc do strony podmiotowej należy wskazać, iż wyjaśnienia oskarżonego o braku wypełnienia po jego stronie zamiaru umyślności popełnienia przestępstwa z art. 107 § 1 kks nie polegał na prawdzie, gdyż był sprzeczny z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego. Istota przestępstwa karnoskarbowego z art. 107 § 1 kks polega na urządzaniu lub prowadzeniu gry losowej, gry na automacie lub zakładu wzajemnego wbrew przepisom ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks ma charakter formalny, jest przestępstwem powszechnym, którego sprawcą może być każda osoba zdolna do ponoszenia odpowiedzialności. Przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks można popełni tylko umyślnie w obu postaciach zamiaru – bezpośrednim i ewentualnym. Zamiar bezpośredni polega na chęci popełnienia czynu zabronionego. Zamiar ewentualny polega natomiast na tym, iż sprawca wprawdzie nie chce popełnienia czynu zabronionego, lecz przewiduje realną możliwość jego popełnienia i mimo wszystko godzi się na to. Istotą zamiaru ewentualnego jest to, że występuje zawsze w związku z jakimś zachowaniem celowym i oznacza akceptację możliwości, że to zachowanie może realizować znamiona czynu zabronionego albo wywołać skutek objęty takimi znamionami.

Nie wymaga szerszych analiz, że przepis art. 107 § 1 kks jest normą blankietową i dla skompletowania znamion opisanego tam występku konieczne jest sięgnięcie do przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, zwanej dalej ustawą. Stosownie do treści art. 3 ustawy urządzanie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie, te zaś określają art. 14 ust. 1 ustawy oraz art. 6 ust. 1 ustawy. Powołane przepisy w brzmieniu do 03.09.2015r. (co istotne z punktu widzenia granic czasowych sformułowanych wobec oskarżonych zarzutów, plasujące się na przestrzeni 02.06.2014r. – 14.01.2015r.) nie były notyfikowane Komisji Europejskiej. W tym miejscu należy odwołać się do stanowiska wyrażonego w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r. (I KZP 17/16), wedle którego kolizja prawa krajowego z prawem unijnym, w świetle zasady bezpośredniego stosowania prawa Unii Europejskiej (art. 91 ust. 3 Konstytucji), może prowadzić do zastąpienia przepisów krajowych uregulowaniami prawa unijnego albo do wyłączenia normy prawa krajowego przez bezpośrednio skuteczną normę prawa Unii Europejskiej. W konsekwencji, norma niestosowania krajowego przepisu technicznego, którego projektu nie notyfikowano Komisji Europejskiej, wynikająca z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. UE L z 1998 r. Nr 204, s. 37 ze zm.), wyłącza możliwość zastosowania w sprawie o przestępstwo z art. 107 § 1 kks przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 612) w pierwotnym brzmieniu. Natomiast art. 6 ust. 1 tej ustawy mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 kks, o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony. Wyrażony w uchwale pogląd prawny należy w pełni podzielić. Jest on też konsekwentnie powielany w bieżącym orzecznictwie Sądu Najwyższego, by wymienić choćby orzeczenia wydane w sprawach IV KK 225 /15, IV KK 325 /14, V KK 22 / 17, IV KK 396/16 czy V KK 20 /17.

W świetle powyższych rozważań, uprawnione jest twierdzenie, że zachowanie sprzeczne z treścią przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych może stanowić podstawę do pociągnięcia do odpowiedzialności karnoskarbowej za czyn z art. 107 § 1 kks. Zgodnie z jego brzmieniem (na daty zarzutów), działalność w zakresie gier na automatach mogła być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Ten przepis nie miał, i także po zmianie treści obowiązującej od dnia 3 września 2015 r., nie ma charakteru technicznego, co wykazano w powołanej wyżej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2017 r., odwołując się do orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 13.10.2016r. w sprawie C-303/15.

W realiach tej sprawy poza sporem pozostają fakty urządzania gier na automacie opisanym w akcie oskarżenia w lokalu – w k. (...) w P. ul. (...), bez koncesji na prowadzenie kasyna gry. Takiej dokumentacji nie przedstawiono ani kontrolującym funkcjonariuszom celnym, ani w postępowaniu karnym. Lokalizacja urządzeń do gry dodatkowo uprawdopodobnia brak takiej koncesji. Skoro oskarżony J. T. prowadził działalność w zakresie gry na automatach bez

koncesji; to z naruszeniem zasad określonych w tej ustawie, a tym samym, nawiązując już do brzmienia art. 107 § 1 k.k.s., wbrew przepisom ustawy.

Jak już wyżej zauważono, przepis art. 3 ust 1 ustawy traktuje, że urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie. Działalność w zakresie gier na automatach, w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.), urządzana bez stosownej koncesji oraz poza kasynem gry, jest zawsze działalnością nielegalną (uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 marca 2017 r. V KK 21/17). Dlatego też, każdy kto spełnia powyższe kryteria zakwalifikowania go jako urządzającego grę hazardową, bez względu na formę prawną oraz gdy miejscem urządzenia gry nie będzie kasyno gry, narusza przepisy ustawy karnoskarbowej.

Odnosząc się tak do licznie złożonych tak przez obrońcę oskarżonego dokumentów – znacznej liczby orzeczeń organów prowadzących postępowania przygotowawcze, jak orzeczeń sądów powszechnych, w których wyrażano pogląd, iż brak notyfikacji przepisów art. 6 ust. 1 oraz 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych w Komisji Europejskiej powoduje, iż postępowanie pozostające z nimi w sprzeczności nie może wywoływać niekorzystnych konsekwencji – w tym również w zakresie odpowiedzialności karnoskarbowej za występki z art. 107 § 1 kks. Nie kwestionując, że problem stosowania art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, w kontekście prawa Unii Europejskiej, wywołał w ciągu ostatnich lat rozbieżności w orzecznictwie, także w zakresie oceny, czy i w jakich warunkach wymienione przepisy mogą uzupełniać normę blankietową z art. 107 § 1 kks. Tutaj należy odwołać się do uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28.03.2014r. w sprawie III KK 447/13 - Lex nr 1448749, uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 08.01.2014r. w sprawie IV KK 183/13 - Lex nr 1409532, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28.11.2013r., I KZP 15/13, OSNKW 2013/12/101, postanowienie SN z dnia 20 sierpnia 2014 r. IV KK 69/14. Poglądom tam wyrażonym przeciwstawiano stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 27.11.2014 r. w sprawie II KK 55/15.

Mimo powyższego, oskarżony nie może skutecznie podnosić braku świadomości bezprawności swoich działań, czy skutecznie odwoływać się do konstrukcji błędu wyrażonej czy to w art. 10 § 1 kks, czy w art. 10 § 3 kks, czy to art. 10 § 4 kks. Już brak jednomyślności co do ocen prawnych wykluczał działanie w usprawiedliwionym błędzie. Po wtóre obrona i oskarżony w sposób wybiórczy traktują powyższą problematykę. Oskarżony miał dostatecznie i czytelne sygnały, które podważały przekonanie o legalności i niekaralności takiego zachowania, jak przypisane niniejszym wyrokiem. Bowiem takie postępowania karne toczyły się i toczą się p-ko niemu w całej Polsce.

Nie bez znaczenia jest nadto fakt, oskarżony zbudował swego rodzaju mechanizm utrudniający dotarcie do głównego twórcy procedury polegającego na urządzaniu gier, poprzez działania za pośrednictwem podwykonawców, konstruowanie umów dwustronnych, ale przy udziale reprezentowanych przez oskarżonego innych podmiotów.

Podzielić należy pogląd wyrażony przez Ministerstwo Finansów, potwierdzony następnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (postanowienie z dnia 28.04.2016r. w sprawie I KZP 1/16 - portal orzeczeń Sądu Najwyższego) co do rozumienia art. 4 ustawy nowelizującej, przepisie przejściowym, zakreślającym czas na dostosowanie prowadzenia działalności opisanej w art. 6 ustawy o grach hazardowych do przepisów znowelizowanych do dnia 01.07.2016 roku. Pogląd ten stanowi, iż adresatem normy wyrażonej w art. 4 ustawy z dnia 12.06.2015r. o zmianie ustawy o grach hazardowych są podmioty prowadzące działalność w zakresie gry na automatach zgodnie z dotychczasowym brzmieniem ustawy z dnia 19.11.2009 r. o grach hazardowych , tj. sprzed 03.09.2015r.. Argumenty przeciwne, wyrażone w licznych pismach procesowych obrony jest odosobniony, sprzeczny z racją nowelizacji nie może zostać zaakceptowany. Stanowi tylko kolejny dowód wybiórczego traktowania prawa przez oskarżonego P. K..

Dlatego Sąd Rejonowy korzystając z domniemania konstytucyjności przepisów art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych oraz na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności dwóch opinii procesowych, uznał w niniejszej sprawie za udowodnione, iż oskarżony P. K. wypełnił swoim zachowaniem zarówno stronę przedmiotową jak i podmiotową przestępstwa karnoskarbowego z art. 107 § 1 kks opisanego w treści aktu oskarżenia.

Przy wymiarze kary Sąd poczytał oskarżonemu jako okoliczność obciążającą:

- uprzednią kilkukrotną karalność z art.107 kks.
- znaczy stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu,
- rozmiar i zakres naruszeń norm przepisów ustawy o grach hazardowych na terenie całego kraju,
- niezaprzestanie przez oskarżonego urządzania gier na automatach mimo szeregu toczących się p-ko niemu kilkudziesięciu postępowań karnoskarbowych.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego i okoliczności popełnienia przez niego czynu jest kara grzywny w rozmiarze 80 stawek dziennych, w wysokości po 70 zł każda. Przy kształtowaniu wysokości grzywny Sąd miał na uwadze treść art. 23 § 1 i 3 kks. Kara w tej wysokości należycie odzwierciedla wszystkie okoliczności sprawy i w zupełności spełni zamierzone cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara grzywny uwzględnia możliwości majątkowe i finansowe oskarżonego.

Jednocześnie Sąd orzekł na podstawie art.30 § 5 kks orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych.

W oparciu o treść art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks orzeczono o kosztach postępowania uznając, że oskarżony P. K., jako osoba uzyskująca stałe dochody miesięcznie, jest w stanie uiścić je w całości. Natomiast wysokość opłaty wobec oskarżonego ustalona została na podstawie art. 3 ust. 1 z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).